

Dage bestæftiget os med et Lovforslag, hvor der bl. a. var Spørgsmaal om Forpligtelse for en Ejer af en Ejendom til under visse Omstændigheder at finde sig i, at andre foretage visse Handlinger paa hans Grund, naturligvis mod Erstatning. Men det er dog alligevel et Indgreb i Ejendomsretten, saaledes som man maatte opstille Begrebet, hvis man ikke havde disse særlige Bestemmelser. Altsaa dette, at Raadigheden over den aandelige Produktion er undertastet visse Indskrænkninger, er i og for sig ikke tilstrækkeligt til at udelukke den fra at kaldes, om ikke en Ejendomsret, saa dog i alt Fald en Formuerettighed, som i det væsentlige maa siges at være analog med Ejendomsretten. Der er for saa vidt ikke noget til Hinder for, at Udlændinge kunne have den samme Formuerettighed som den, vore hjemlige danske Forfattere have. Men, siger det ærede Medlem, de have ikke noget Krav paa at stilles lige med Landets egne Børn; saadanne Krav have de lige saa lidt paa dette som paa de fleste andre Omraader. Og den ærede Taler søgte nærmere at paavise, hvad der var Meningen med disse Ord. Han henviste til, hvorledes der til Dels er forskellige Regler lige over for Udlændinge og Indlændinge. Men det forekommer mig, at alle de Eksempler, han fremførte, henviste til offentligretlige Forhold og derimod ikke til privatretlige. At Udlændinge ikke have samme Valgret som Indlændinge, har dog ikke noget med Formueretten at gøre, og det samme kan siges med Hensyn til de andre Eksempler; han nævnedes Retten til Ophold her i Landet, Retten til at drive Næringsbrug o. s. v. Men derimod tvivler jeg egentlig paa, at det ærede Medlem vil kunne paavise Eksempler paa, at man i formueretlig Henseende har stillet Udlændinge anderledes end Danske, og jeg er overbevist om, at dersom man vilde slaa ind paa denne Vej, ikke at tillægge fremmede samme Retsbeskyttelse for deres Formuerettigheder her i Landet, som der tilkommer danske Borgere, vilde man fra alle Sider erklære sig meget uenig i en saadan Tanke. Den Tid er forbi, da man f. Eks. stillede Udlændinge anderledes med Hensyn til Arverettigheder, med Hensyn til Retten til at eje Ejendom o. s. v. her i Danmark end Danske, og naar i saa Henseende Forholdet stiller sig som anført, er det vistnok begrundet deri, at man kan sige, at den almindelige Retsopfattelse, den almindelige Retsbevidsthed kræver, at der ikke gøres Forstel mellem Folk, som bo inden for Danmarks Grænser og Folk, som bo i Ulandet. Det ærede Mindretal sagde vel, at det ikke kan erkende, at den al-

mindelige Retsopfattelse skulde kræve Genfærdighed i disse Forhold, men jeg kan henholde mig til, hvad der i denne Retning er udtalt af en af de af mig tidligere nævnte Talere. For mig staar det ganske klart, at den moderne Retsopfattelse netop gaar i den Retning, at Grænsestellene mellem Landene ikke skulle føre til Forskelligheder i Retsbehandlingen af Folk fra den ene eller den anden Stat. Det forekommer mig, at det ikke kan nægtes, at selve Stiftelsen af Bernerkonventionen, Sammenlutningen af de forskellige Lande under denne Konvention, netop er et Bevis for, at man finder det rigtigt at anerkende et fremmed Lands Undersaatters Rettigheder lige saa vel som sit eget Lands Undersaatters Rettigheder. Det er jo netop Bestræbelsen for at skabe Lighed her paa dette særlige Omraade, som har ført til Bernerkonventionen. Jeg skal i øvrigt om denne Bernerkonvention kun ganske kort sige dette, at naar Striden nu staar om, hvorvidt man skal gøre det muligt at indtræde i Bernerkonventionen eller gøre det umuligt, maa man ikke opfatte det saaledes, at man virkelig har bundet sig til at træde ind, hvis dette Lovforslag skulde blive vedtaget; thi selve Hovedindholdet af Bernerkonventionen er jo dog, som det fremgaar af dens Artikel 2, at Autores — som det hedder — skulle i de øvrige Lande have samme Rettigheder, som de paa gældende Love for nærværende Tid indrømme eller fremtidig ville indrømme Landets Undersaatter. Derved er den Tanke udtrykt, som jeg før nævnedes, at her i Danmark vil man kunne have Love, gældende altsaa navnlig ogsaa for Landets egne Undersaatter, der ere af den Bestaffenhed, at de fremmede ikke kunne misbruge Konventionen paa den Maade, som der er udtalt Frygt for fra forskellige Sider. Fremdeles hedder det i Bernerkonventionens Artikel 20, at Konventionen forbliver i Kraft paa ubestemt Tid, indtil Udløbet af et Aar, regnet fra den Dag af, da Opsigelsen af den har fundet Sted, og videre „dens Virkning udstrækker sig kun til det Land, hvorfra Opsigelsen kommer.“ Altsaa hvis Danmark indtræder i denne Konvention, vil der ikke være noget til Hinder for, at man vil kunne sige sig løs fra den, naar det viser sig, at den fører til uheldige Virkninger. Det blev sagt i dette Øjeblik af det ærede Medlem for Røge, at det jo kun laa i Regeringens Haand at foretage en saadan Opsigelse, men Muligheden for, at det ikke skete, var jo dog til Stede, og man havde ikke fra Folketingets Side noget Middel til at fremtvinge denne Opsigelse. Dertil er ganske i Almindelighed at bemærke, at man maa dog